

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 565/2016
31.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву АА, ..., улица ..., коју заступају пуномоћници Мирослав М. Николић, адвокат из ..., улица ... и адвокат Катарина М. Ђурђевић из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 10 У 7104/15 од 26.10.2016. године, са противним странкама Агенцијом за реституцију Републике Србије, Јединица за конфесионалну реституцију Београд, Републиком Србијом, коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије и Градском општином Врачар, коју заступа Општинско правобранилаштво Градске општине Врачар, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 31.01.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Захтев се ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев Града Београда – Градске општине Врачар за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, I ставом диспозитива одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против закључка Агенције за реституцију Републике Србије, Јединица за конфесионалну реституцију Београд број 46-00-1567/2008 од 02.04.2015. године, којим је одбачен, као недопуштен, захтев тужиоца за проширење захтева за враћање подрума број 3, у уличној стамбеној згради у улици ... у ..., на кат. парцели број 4987, у катастарској Општини ... Ставом II диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора. Ставом III диспозитива побијане пресуде обавезује се тужилац АА, да заинтересованом лицу Градској општини Врачар, накнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде.

У захтеву поднетом због повреда правила поступка и Закона о управним споровима, као и због повреда материјалног права подносилац захтева наводи, као и у тужби, да су били испуњени законски услови за доношење допунског решења јер је предлог за доношење допунског решења заснован на правном основу из члана 206. Закона

о општем управном поступку. Истиче да из објективних разлога није могао да својим основним захтевом обухвати подрум број 3 јер у том тренутку па ни до доношења решења којим му је враћен стан а коме припада подрум о коме није одлучено, није могао да зна да предметни подрум постоји у истом стању све до дана подношења предлога за доношење допунског решења. Истиче да су побијаном пресудом повређена зајемчена права на заштиту имовине, право на имовину као и право на правично суђење. Предлаже да суд захтев уважи и укине побијану пресуду.

Противна странка, Агенција за реституцију Републике Србије, Јединица за конфесионалну реституцију Београд, је у одговору на захтев остала код разлога из оспореног закључка и предложила да суд захтев, са разлога наведених у образложењу побијане пресуде, одбије као неоснован.

Противна странка, Република Србија, чији је законски заступник Државно правобранилаштво није доставила одговор на захтев иако је исти према доставници и списима предмета уредно достављен на одговор.

Противна странка, Градска општина Врачар у одговору на захтев наводи да је побијана пресуда правилна и на закону заснована. Истиче захтев за накнаду трошкова састава захтева у износу од 16.500,00 динара.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде правилно је одлучио тужени орган када је одбацио захтев тужиоца са разлога датих у образложењу оспореног закључка јер је Дирекција за реституцију Републике Србије решењем од 11.06.2010. године решила предмет поступка у целини односно није пропустила да одлучи о свим питањима која су била предмет поступка. Тужилац је дана 30.09.2008. године поднео захтев за враћање права својине на троипособном стану број 3 лево на првом спрату стамбене зграде у улици ... у ... и истим је у целини одлучено наведеним решењем којим је тужиоцу враћено право својине на предметној имовини. Тужилац је поднеском дана 20.06.2011. године проширио постављени захтев за враћање подрума број 3 у уличној стамбеној згради у број 19 у ..., те како је предмет у целости мериторно решен решењем од 11.06.2010. године, а тужилац је захтев проширио поднеском од 20.06.2011. године, то је правилно сходно члану 120. став 1. Закона о општем управном поступку, захтев тужиоца одбачен, као недопуштен.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреде правила поступка и да је у свему на закону заснована. Побијаном пресудом су оцењена питања и околности, која су могла бити од утицаја на законитост оспореног закључка и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози, које у свему прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе захтева а који су истицани и у тужби и налази да су исти неосновани код чињенице која је несумњиво утврђена у поступку да је предмет захтева за реституцију било враћање права својине на троипособном стану број 3 на првом спрату стамбене зграде у ... број ... у ... и да је решењем Дирекције за реституцију број 46-00-1567/2008 од 11.06.2010. године у целости усвојен захтев тужиоца и враћено право својине на предметном стану. Како је поступајући орган решио предмет поступка у целини, то је правилно закључивање из побијане пресуде да је првостепени орган правилно оценио да се не може применити члан 206. Закона о општем управном поступку јер је предмет поступка решен у целини будући да је подносилац захтева исти проширио поднеском од 20.06.2011. године.

Са изнетих разлога, налазећи да наводи захтева нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитив ове пресуде.

Врховни касациони суд је, на основу члана 165. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11, 49/13), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, имајући у виду одредбу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде обзиром да одговор на захтев противне странке није био од значаја за одлучивање јер не садржи ништа ново у односу на стање у списима предмета и садржину захтева.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 31.01.2017. године, Узп 565/2016

**Записничар,
Рајка Милијаш,с.р.**

**Председник већа – судија,
Мирјана Ивић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ан